

нявамъ. Не искамъ да зная добръ ли правя или злъ.

Балкански.

Така нѣмате вече за какво да се боите отъ мене. Измѣната ви е турила въ безопасностъ отъ всяки страхъ. Нѣма за какво да захващамъ безполезно мѣсто въ темницата ви. Тахсинъ паша, знаешъ ли какво значи милостъ та ти? . . . Смъртъта на единъ човѣкъ! Душа та ви, напоена съ кръвъ, може да си позволи тия великодушия — да прости животътъ на единъ човѣкъ. Не е ли въ ръцѣтъ ви, на всяка минута, когато ви скимне да се потопите въ кръвта на хиляди същества? Што е при тия удоволствия, които една приптевка може да ви даде, удоволствието да видите да умира единъ човѣкъ? Намѣсто смъртъта вий му давате позорътъ. Приятно промѣнение на удоволствията на тирани ти. Нъ ако сте въ сила да ме убийте не сте въ сила да ме опозорите. Ахъ! ште ви бѣде драго да гледате утрѣ и дѣцата да ме показватъ съ прѣстъ въ улицата и да слушате цѣлъ народъ да ругае името ми. Измѣната е само достойна за турска милостъ. Виножникъ за нештастията на народътъ си, азъ прѣкланямъ глава прѣдъ клетвити съ които му бѣде угодно да ме обсипе. Никой позоръ неште досѣгне никога челото ми. Тахсинъ паша, върни ме на темницата ми.

Тахсинъ.

За да се кая ли за великодушие то ти ми остави животътъ, когато ти стигаше да стиснешъ ръката си за да го удушишъ? Въ тая минута, когато случайтъ ме прѣдаде въ ръцѣтъ ти — нѣма да крия — животътъ ми се видѣ милъ. Първи пътъ смъртъта се явяваше прѣдъ мене и ме накарваше да треперямъ за животътъ. Животътъ, за който треперяхъ тогава, сега го мразя и ненавиждамъ. Виждамъ. Не движение на великодушие, една истънчена жестокостъ те е карала да ми го подаришъ.

Балкански.

Тахсинъ паша, вѣрвашъ ли ти самъ на това което ми говоришъ? Сатаната неште намѣри по-искусни думи, ако му скимнеше единъ день да накара Небето